

„A haza védelme becsület dolga”

L. Simon László beszéde a pákozdi megemlékezésen

Olyan időszakban emlékezünk a Pákozdsukorói csata 167. évfordulójára, a magyar honvédség születésének jeles eseményére, amikor az egykori honvédek mai utódainak az utóbbi évtizedek kihívásaitól merőben eltérő feladatokat kell teljesíteniük. Mert, ahogy Orbán Viktor miniszterelnök szűk két héttel ezelőtt a budapesti Hősök terén, a rendőr tiszthelyettesek eskütételén fogalmazott: Európában hosszú évtizedek óta béke uralkodik, ám most kiderült, hogy a rend, a béke és a biztonság nem magától értetődő adományok, erőfeszítéseket kell tenni a fenntartásukért.

Ezekből az erőfeszítésekből pedig, ha tetszik, ha nem, mindenkinek ki kell vennie a részét.

A rend, a béke és a biztonság érdekében tett erőfeszítésekből természetesen a legnagyobb rész a fegyveres testületeinkre, a parlament döntései értelmében, a rendőrség mellett immár a honvédségünkre hárul. Arra a honvédségre, amellyel polgáraink többsége, nagy-nagy szerencsénkre, az utóbbi évtizedekben csak természeti katasztrófák idején találkozhatott, amelynek sikeres, határainktól távol zajló békefenntartói szerepvállalásai csak a hírekből lehetett ismerős a közvélemény számára. Most azonban honvédségünknek a laktanyák falain kívül, ám a határainkon belül kell bizonyítania, hogy képes azokat a feladatokat ellátni, amelyeket polgáraink joggal várnak el tőle. Amit Orbán Viktor miniszterelnök úgy foglalt össze: a magyarok rendben, békében és biztonságban akarnak élni, nem akarnak káoszt.

Ahhoz, hogy a magyar honvédség ennek az elvárásnak képes legyen megfelelni, a parlament is megadta a kellő felhatalmazást. Ennek köszönhetően pedig az 1848-as honvédek mai utódai nemcsak azt bizonyíthatják, hogy képesek a határainkat megvédeni, szuverenitásunkért, önrendelkezésünkért mindent meg tudnak tenni, hanem lehetőséget kapnak arra is, hogy helytállásuknak köszönhetően felértékelődjön a katonaság, a honvédség megítélése a társadalom szemében. Mert azt gondolom, hogy miközben az elmúlt évtizedekben magától értetődő adomány lett a béke, világpolgárok és európai uniós tagok lettünk, a fegyveres konfliktusok pedig csak a tévé képernyőjén keresztül értek el hozzánk, kissé megkopott a hon védelmének megbecsülése, hadseregünk és honvédeink társadalmi elismerése.

Talán túlzásnak tűnik, de a magyar honvédség a szükségből, azaz a jelen feladataiból erényt is kovácsolhat.

Azáltal ugyanis, hogy a magyar honvédség tagjai továbbra is felkészülten, szakszerűen, polgáraink meglegedettségére látják el a feladataikat határainknál, számtalan fiatalember szemében válhatnak példaképekké, követésre méltó katonákká. Amikor a nehéz helyzetben érthetően rosszul döntő vagy indulatosan reagáló bevándorlókkal szemben nemcsak az erő, de a szív és az ész is a helyén marad, akkor nem csupán rációznak a Magyarországot érő igaztalan vádakra, hanem megmutathatják a honvédségnek azt az arcát, amelyért a fiatalok és az idősebbek lelkesedhetnek, aminek köszönhetően valóban méltó utódai lehetnek Móga tábornok seregének.

Egy olyan seregnek, amely alig néhány hét alatt jött létre, hiszen a magyar sereg megerősítésére, a védelem megszervezésére csak 1848. szeptember 13-án hirdetett általános népfelkelést a Dunántúlon Batthyány. Kossuth pedig csak szeptember 22-én szólította fel kiáltványában a külföldön tartózkodó magyar katonákat, hogy térjenek haza, és majd csak szeptember 24-én indult toborzókörútra, az Alföldre. Ám ezeknek az erőfeszítések köszönhetően szeptember utolsó napjaira mintegy tizenhatezer főre nőtt a magyar főerő. Aminek Jellasics közel ötvenezeres seregével kellett megküzdenie az ország szívében, a Velencei-tó északi partján, itt, ahol most állunk. Hogy ez miként sikerülhetett, azt az elmúlt bő másfél évszázadban már nagyon sokan elemezték. Így ma már azt is tudjuk, hogy ez a csata sem méreteit, sem a veszteségeket tekintve nem tartozott a szabadságharc nagy csatái közé, ám következményei az 1848-49-es szabadságharc továbbélése szempontjából felbecsülhetetlenek. Vitathatatlan, hogy a győzelem katonai következményein túl erkölcsi, politikai hatásai miatt vált a magyar honvédelem jelképévé. Mindezek mellett a Pákozdi-sukorói diadal nem csupán a korabeli magyarság és a születő magyar honvédség hangulatára hatott lelkesítően, de egyik fontos kiváltó oka lett a Bécsben, október 6-án kirobbant forradalomnak, és megalapozója volt a szűk egy évvel későbbi Függetlenségi Nyilatkozatunknak is.

Az 1849 tavaszán elfogadott Függetlenségi Nyilatkozat előterjesztő beszédében Kossuth Lajos a következőket mondta: *„Nekünk... el kell foglalni Európában azon állást, hogy valahányszor az európai nemzetek hatalmának képviselői nem saját ügyök, hanem Európa ügyei fölött akarnak intézkedni, rólunk nélkülünk senki ne intézkedjék, hanem szavunk legyen azon kapcsolatnak a kérdésében, melly köztünk és a civilizált Európa többi népei között feláll, s mellyet a jognak, méltányosságnak és barátságos békének alapján a civilizáció előmozdításával öszvekötvé fenntartani legforróbban óhajtunk.”*

Rólunk nélkülünk senki ne intézkedjék – adott ki egy olyan jelszót Kossuth, amely talán kevésszer lehetett annyira aktuális, mint éppen napjainkban. Amikor Európa bizonyos

köreivel el kell fogadtatnunk azt, ami az uniós jogban is rögzítve van: egy állam alapvető feladata polgárainak védelme, a rend és a biztonság garantálása, a szuverenitás megőrzése és az országhatárok védelme. Mi, magyarok, sok tekintetben az Unió szélén, vállaltuk, hogy védjük és erősítjük a schengeni rendszert, a közös határokat. Emellett természetesen a bajba jutott embereket sem hagyjuk magukra, és nem az előírások miatt, hanem mert a számunkra fontos a ma még Európára is jellemző keresztény értékrend. Ugyanakkor jogunkban áll kijelenteni: a magyarok nem akarják, hogy a világméretű népmozgás megváltoztassa Magyarországot. Sőt, ezt nemcsak kijelenteni van jogunk. Az Európai Unió teljes jogú tagjaként, ráadásul immár hónapok óta az Európára nehezedő migrációs nyomás legfontosabb ellenpilléreként, következményeinek megszenvedőjeként szabadságunkban is áll ezért mindent megtenni.

Amihez az alapokat mi, az Önök felhatalmazásából az országot irányító, közös ügyeinkről döntő országgyűlési képviselők letettük, például az ezen a héten elfogadott törvénycsomaggal. Ezeknek a célja nem más, mint hogy egyelőre legalább nemzeti szinten orvosoljuk az egyre nagyobb tömegeket megmozgató migrációs problémát, bízva abban, hogy a helyzet rövid- közép- és hosszú távú kezelésére mielőbb mindenki számára megfelelő, közös európai megoldások születnek. Tizenhárom törvényt módosítottunk annak érdekében, hogy a migráció okozta válsághelyzetet a kormány az ország polgárai érdekében és megaláztatására kezelni tudja. Az általunk elfogadott módosítások például a migrációs helyzet sokrétűségére figyelemmel őrzési, védelmi és kiegészítő feladatok ellátására teremt lehetőséget és egyben kötelezettséget a honvédség számára. Hatékony eszközöket hoztunk létre a tömeges bevándorlás okozta krízis kezelésére úgy, hogy maradéktalanul betartjuk az európai uniós szabályokat, betartjuk mindenekelőtt a Dublin III., valamint a schengeni megállapodást, azaz mi magyarok, az 1848-as hős honvédek mai utódai megvédjük az Európai Unió – és talán nem túlzás: a keresztény európai civilizáció – határait. Elsősorban azért, mert ennek a keresztény Európának mi is teljes jogú részei vagyunk, és szeretnénk azok is maradni.

Ehhez azonban most a honvédeinkre úgy van szükség, mint eddig még soha. Nem egy jól meghatározható ellenséggel, hódítóval, betolakodóval vagy szabadságunkat eltiporni akaró haderővel szemben kell helytállniuk, hanem a XXI. század egyik legjelentősebb krízisével, a jobb élet reményében Európára zúduló migránsok százazezreivel. Rendőreink és katonáink egy olyan népvándorlásban tartják a határt, ahol a milliók, akik Európa felé törnek, más értékeket vallanak, másban hisznek, mások az erkölcsi viszonyítási pontjaik

és nem melleleg mások az érdekeik. A haza védelme ebben a helyzetben nem lehet pártpolitikai kérdés, a haza védelme nem lehet logisztikai, vagy pénzügyi feladat. A haza védelme becsület dolga.

Reméljük, az előttünk tornyosuló kihívásoknak még annyi áldozata sem lesz, mint ahányan 167 évvel ezelőtt itt, a Pákozdsukorói csataterén elesetek. Viszont katonáink hősiesség helytállására majd éppen oly emelkedetten és példaként emlékezhetünk, mint Móga tábornak honvédjeire, talán éppen itt a pákozdi Katonai Emlékparkban és Nemzeti Emlékhelyen, ahol ma nemcsak az 1848-49-es hősök előtt kívánok fejet hajtani, hanem a ma szolgálatban lévő rendőreink és honvédeink teljesítménye és kitartása előtt is.

(Elhangzott 2015. szeptember 26-án)